

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności (i) sprawozdania na temat wyników pracy w 2017 r. oraz (ii) decyzji komisji odwoławczej oddalającej zażalenie strony skarżącej na sprawozdanie na temat wyników pracy w 2017 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 50 000 EUR tytułem odszkodowania za utratę szansy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia ogłoszenia wyroku do dnia całkowitej zapłaty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności sprawozdania na temat wyników pracy strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i prawa do poufności w zakresie, w jakim X, przedstawiając w ramach sprawozdania na temat wyników pracy uwagi na temat rzekomego niewłaściwego zachowania strony skarżącej wobec kierownika wyższego szczebla w czerwcu 2017 r., naruszył zasadę dobrej administracji, jak również prawo strony skarżącej do poufności.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy, ponieważ strona skarżąca twierdzi, że w okresie sprawozdawczym była nękana przez X, i że w rezultacie (i) X nie zachował obiektywizmu przy ocenie jej wyników i w związku z tym obarczył swoje uwagi i oceny oczywistym błędem oraz (ii) sprawozdanie z oceny zostało sporządzone z zamiarem wyrządzenia szkody skarżącej i w związku z tym jest obciążone wadą w postaci nadużycia władzy.

Na poparcie swojego żądania o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej strona skarżąca podnosi dwa kolejne zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nieprawidłowości proceduralnych, w zakresie w jakim komisja odwoławcza dopuściła się nieprawidłowości proceduralnych (nieprawidłowe zawiadomienie o przesłuchaniu, nieprawidłowe wydanie decyzji pod nieobecność zainteresowanej), w braku których wynik postępowania mógł być inny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, w zakresie w jakim w wyniku popełnionych nieprawidłowości proceduralnych strona skarżąca nie była obecna podczas przesłuchania przez komisję odwoławczą i w związku z tym nie została wysłuchana.

Na poparcie swojej skargi o odszkodowanie strona skarżąca podnosi, że odrzucając niezgodnie z prawem jej wnioski o wszczęcie postępowania ugodowego, strona pozwana pozbawiła ją szansy na polubowne załatwienie sprawy i uniknięcie postępowania przed Sądem.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2020 r. – Arnaoutakis / Parlament

(Sprawa T-240/20)

(2020/C 215/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stavros Arnaoutakis (Heraklion, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci A. Schmitt i A. Grosjean)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie,

- że niniejsza skarga jest dopuszczalna;
- w razie potrzeby, tytułem środków organizacji postępowania lub środków dowodowych, że Parlament Europejski jest zobowiązany do przedłożenia opinii wydanych przez służbę prawną Parlamentu Europejskiego, które zdaniem strony skarżącej zostały sporządzone w dniach 16 lipca 2018 r. i 3 grudnia 2018 r., z zastrzeżeniem braku pewności co do dokładnej daty, lecz w każdym razie przed przyjęciem przez Prezydium Parlamentu decyzji z dnia 10 grudnia 2018 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2018/C 466/02, Dziennik Urzędowy z dnia 28 grudnia 2018 r., C 466/8);
- na podstawie art. 263 TFUE, że zaskarżona decyzja indywidualna, doręczona stronie skarżącej przez wydział ds. wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, dotycząca praw strony skarżącej do uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych jest nieważna, ponieważ decyzja ta stanowiła wykonanie wprowadzonego ww. decyzją prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. podwyższenia wieku uprawniającego do otrzymywania uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych, należnych stronie skarżącej od wieku 63 do 65 lat, poczynając od dnia 1 stycznia 2019 r.;
- na podstawie art. 277 TFUE, że ww. decyzja, przyjęta przez Prezydium Parlamentu w dniu 10 grudnia 2018 r., jest nieważna lub nie może być stosowana w zakresie, w jakim zmienia ona przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a dokładniej w zakresie, w jakim podwyższa ona wiek uprawniający do uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych wymagalnych od dnia 1 stycznia 2019 r.
- że Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kompetencji Prezydium *ratione materiae*.

- po pierwsze, decyzja Prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. (zwana dalej „decyzją Prezydium”) została przyjęta z naruszeniem statutu posła do Parlamentu Europejskiego, przyjętego decyzją Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r., 2005/684/WE, Euratom (Dz.U. 2005, L 262, s. 1) (zwanego dalej „statutem”). Decyzja Prezydium jest między innymi sprzeczna z przepisami art. 27 statutu, który zobowiązuje do pozostawienia w mocy „praw nabytych” lub „w trakcie nabywania”.
- po drugie, decyzja Prezydium ustanawia podatek, przewidując odprowadzanie specjalnego podatku w wysokości 5 % kwoty nominalnej świadczenia emerytalnego, podczas gdy ustanawianie podatku nie należy w myśl art. 233 ust. 2 TFUE do kompetencji Prezydium.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

- po pierwsze, strona skarżąca zarzuca Prezydium, że przyjęło decyzję, nie przestrzegając zasad, których wymaga art. 233 TFUE.
- po drugie, decyzja Prezydium jest niedostatecznie uzasadniona i w ten sposób narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE i w art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia praw nabytych i praw w trakcie nabywania oraz zasady uzasadnionych oczekiwań.

- po pierwsze, decyzja Prezydium narusza prawa nabyte i prawa w trakcie nabywania wynikające zarówno z ogólnych zasad prawa jak i statutu, który wyraźnie zobowiązuje do utrzymania ich „w pełni” (art. 27).

- po drugie, decyzja prezydium narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz zasad równości traktowania i niedyskryminacji.
- po pierwsze, naruszenia praw strony skarżącej są nieproporcjonalne w odniesieniu do celów, których osiągnięciu ma służyć decyzja Prezydium.
 - po drugie, należy orzec, że decyzja Prezydium nie może być stosowana z powodu naruszenia zasad równości traktowania i niedyskryminacji.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz braku przepisów przejściowych.
- po pierwsze, decyzja Prezydium narusza zasadę pewności prawa, ponieważ niezgodnie z prawem wiążą się z nią skutki wsteczne.
 - po drugie, decyzja Prezydium narusza zasadę pewności prawa, ponieważ nie zawiera przepisów przejściowych.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2020 r. – Susta / Parlament

(Sprawa T-241/20)

(2020/C 215/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Gianluca Susta (Biella, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Schmitt i A. Grosjean)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie,

- że niniejsza skarga jest dopuszczalna;
- w razie potrzeby, tytułem środków organizacji postępowania lub środków dowodowych, że Parlament Europejski jest zobowiązany do przedłożenia opinii wydanych przez służbę prawną Parlamentu Europejskiego, które zdaniem strony skarżącej zostały sporządzone w dniach 16 lipca 2018 r. i 3 grudnia 2018 r., z zastrzeżeniem braku pewności co do dokładnej daty, lecz w każdym razie przed przyjęciem przez Prezydium Parlamentu decyzji z dnia 10 grudnia 2018 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2018/C 466/02, Dziennik Urzędowy z dnia 28 grudnia 2018 r., C 466/8);
- na podstawie art. 263 TFUE, że zaskarżona decyzja indywidualna, doręczona stronie skarżącej przez wydział ds. wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, dotycząca praw strony skarżącej do uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych jest nieważna, ponieważ decyzja ta stanowiła wykonanie wprowadzonego ww. decyzją prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. podwyższenia wieku uprawniającego do otrzymywania uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych, należnych stronie skarżącej od wieku 63 do 65 lat, poczynając od dnia 1 stycznia 2019 r.;
- na podstawie art. 277 TFUE, że ww. decyzja, przyjęta przez Prezydium Parlamentu w dniu 10 grudnia 2018 r., jest nieważna lub nie może być stosowana w zakresie, w jakim zmienia ona przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a dokładniej w zakresie, w jakim podwyższa ona wiek uprawniający do uzupełniających (dobrowolnych) świadczeń emerytalnych wymagalnych od dnia 1 stycznia 2019 r.